

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Iacobi Apostoli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

imminentibus periculis liberati vincetos adhuc
Christi discipulos a vinculis eripere magno studio
concederunt.

Et quidem Bartholomeo soluto, Philippus ne
considerata diu martyrij gloria fraudaretur, con-
tuo riu represit, ac toto die in supplicijs istis con-
tinuus Christum illis instanter predicavit & sup-
plices etiam ad Deum preces adhibuit vt gentem
tenuis errorum tenebris adhuc occacatam clarif-
canda nominis sui cognitione illustrare dignaretur.

Fertur Ebionitanoru sectam, qui Dei filium ve-
tam hominis naturam ex Maria Virgine sumpsisse
negabant huius Apostoli virtute ac predicacione
Hierapolis euersam & sublatam fuisse, qui ea pro-
pugnandis & scelere concitati Apostolum in cru-
entum lapidibus obruerunt: eoque sine deside-
ratissimam martyrij palmam contulerunt.

Apostolus
Philippus
in cruce sus-
pensus lapi-
dibus obru-
itur.

RES GESTAE S. IACOBI APOSTOLI
fratris Domini. ex ijs que sunt apud Metaphrast.

Nihil sane est viro bono & virtutis amanti a-
que iucundum atque viri iusti memoria. Ea
enim praeterquam quod animos ad inesti-
mabilem quandam laetitiae magnitudinem excitat
etiam vtilitatem adfert, quantam res alia
viri potest nulla: Aemula namque virtus ad
proptere & fortiter gerendas stimulos addit, nec
animu cupiditate laudis incensum otio vel
proptere languescere. Agedum igitur nos quoq; ma-
gnum illum Iacobum in medium adducentes qui
quodam virtute Iusti nomen affecutus est,
vitiis ex rebus illius vtilitatem cum no me-
lasci voluptate coniunctam capiamus.

a. Maij;

Patria & pa-
trem, rētes Iacobi.

trem, matrem verò Mariam (quę in sanctis Scrip-
tis Maria Iacobi, interdum Ioseph mater, interdum
etiam Maria Cleophae scilicet filia dicitur) habuit.
Hic quidem propter insignem virtutem & integritatem
integritatem & eximium iustitię splendorem
mirificè relucebat. Iustus appellatus est. Erat
cùm externo tum interno mentis habitu adhiben-
tium modestiam lenitatem ac sanctitatem
que compositus vt cuncti ex eius aspectu
quoddam cordis gaudium haurirent. Omnia
poris membra certatim virtuti studebant.
ad cęli sydera cum pietate erecti admiranda
opera sine fine contemplantur. Aures diu-
bis & secretis eius inspirationibus semper
Os perpetuum quoddam diuinę legis prom-
ptum mirificam quandam consolationem affe-
ructabat. Manus à benèfaciendi studio cę-
nunquam. Venter non modò vitę huius deli-
spuebat, sed tanta se inedia affligebat vt aqua-
tum suauissimum, panem verò siccum delicia
existimaret. Vini vsus planè ei incognitus fuit.
nua eius ex assidua precatone ita obdura-
pellis cameli instar callem obduxerit. Vestibus
insuper sua asperitate fractam longis telum-
nem acrius atterebant. Vestibus lineis non
sacra peragenda vtebatur. Nullum ei nocendi
discrimen fuit, prorsus vt pari alacritate
semper operi incumberet ac perpetua quadam
tutis exercitatione omnium sibi animos tractan-
li amoris vinculo deuinciret. Tanta namque
viri illius sanctissimi apud omnes opinio
ij, qui à Christiana religionis sacris abbor-
constanter assererent, non aliam ciuitati He-
lymitanę excidij causam ascribendam, quã

hunc Iustum & maxima sanctitatis laude
fuerentem per summum scelus morte affecissent.

Sed quomodo alias eius virtutes pro dignitate
explicare poterimus? Postquam peractis nostræ
resurrectionis mysterijs Christus cælos conscendit
& Apostoli in varias orbis terrarum partes ad
omnium salutem ritè constituendam dispersi fuis-

sent, Iacobus hic à S. Petro ad clauum Hierosoly-

tanæ ecclesiæ gubernandum missus fuit: quem sa-

pe quanta animi prudentia & vitæ sanctitate admi-

strauerit ex epistolis eius luce clariùs intelligi po-

test. Jam verò quanta eius fuerit non modò apud
Iudeos sed apud Apostolos & apud ipsum genti-

um doctorem auctoritas & dicendi facultas vel ex
eius abundantè constat: quod cum aliquandò quæstio
Antiochiæ orta fuisset, an oporteret eos, qui ex gen-

tibus ad verbum veritatis accedebant, more Mosai-

co circumcircumdere, Iacobus tanta auctoritate ac
gratia disseruit: vt cuncti illius sententiã tanquam

missum Dei oraculum amplectereretur. Ego, dice-

bat, fratres Iudico nõ esse molestia afficiendos eos,
vt gentibus ad Deũ conuertuntur, sed suadendũ

vt ab impio simulacrorũ cultu & fornicatio-

nis operibus impudicis abstinẽtes pura men-

te deseruiãt. Hæc Iacobi sententia tanta apud
Apostolos auctoritate firmata est, vt toti deindè

pro optima viuendi forma tradita fuerit.

Id licet etiam audire, quidnam de eo scribat ad

Paulus: Ascendi, inquit, Hierosolymam ad

gubernandum Petrum. Alium autem Apostolum non

scio, nisi Iacobũ fratrem Domini. Res sanè magna
quæ literarum monumentis consignaretur
de Iacobo. Nec immeritò in eo gloriatur do-

ctus gentiũ quòd tanti viri cõspectu frui meruerit,
vt po-

Iacobus &
Petro Epi-
scopus Hie-
rosolymita-
nus conti-
nuitur.

Galat. 1.

Agor. 21.

utpotè quem admiranda vitæ sanctitate decorat
 nouerat. Huic etiam illud vas electionis se esse
 iecit, illiusque monitiones tanquam à Deo
 acceptas accepit. Nam cum Hierosolymam ingressus
 Iacobum diuertisset, eumque in conlectu
 rorum honorificè salutasset, statim singularem
 ordinem exposuit quata per suum ministerium
 gētibus Deus operatus esset. Illi autem audientes
 à Paulo narrabatur magno exultantes gaudio
 munem Dominum glorificauerunt: ac Paulo
 ferunt, ut gentem Iudeorum, quæ eum desecra-
 à Mose docere acceperat, arctiori vinculo
 Christo constringeret. Quod ut facilius nego-
 eret, viros ei quatuor voto obligatos addidit
 ut se cum illis ritu communi sanctificaret
 eorum raderet: quò prauam opinionem, quæ
 eius doctrina conceperant, hoc modo deponeret.
 Et quidem existimandum est omnino hæc
 utpotè ecclesiæ illius principem Paulo per
 suaque auctoritate tantum apud doctores
 vnum omnium præstantissimum valuisse, ut
 dicto libenter audientem præbuerit.

Hæc Hege-
 Hippus lib. 5.

Hic ergò magnus & diuinus Iacobus
 sanctimonie gratia ex utero matris lux à
 gnitus, Pontificiam Hierosolymitanæ ecclesiæ
 gnitatem primus à Deo adipisci meruit, quæ
 ra opinione virtutis ac sanctitatis admini-
 ut solus in sancta Sanctorum perpetuo ingre-
 Non enim semel, sicut ijs, qui legi & vni-
 stium seruiebant, concedebatur ingressus,
 pter puritatem eximiam sacra illa limina
 & soli perpetuo patebant: ubi iam tanta
 fiduitate iratum patrem placare nitentibus
 meliorum inlargentia eius obduruisse ferantur.

quam vino vel alia portione quæ ebrios reddit vsus
et nec animalium carnibus vesci voluit, ferro &
macula nunquam caput eius rasum est, oleo cor-
porum nunquam unxit,

Ceterum quidam ex hæreticorum numero, quo-
rum dux erat Apollonius, cum spe insidiarum, quas Pau-
lus intulerat, frustrati essent, conceptum animi fu-
rorem in Iacobum quouis modo exprimere decre-
uerunt. Itaque coram vniuersa plebe fidei rationem
postularunt vt quid de Christo sentiret liberè
pronunciaret. Qui cum antea semper, tum verò mul-
to audentius Iesum Christum Dei filium viuorum
et mortuorum iudicem à Deo cõstitutum esse con-
fessus est. Hinc cum hæreticorum fraude & turbu-
lenti sermonibus alij in alias atque alias opinio-
nes diuisi distraherentur, Iudæorum principes se-
ditiosam periculosam verentes, Iacobum aduoca-
uerunt, rati se virum iustum blanda assentatione in
suas partes pertrahere posse. Itaque tanquam pacis
et caritatis accommuni denique salutis vehemen-
ter cupidi talem ad eum orationem instituisse fe-
cerunt: Cum populum errore religionum furentem

*Blâda Iuda-
orum oratio
ad S. Iacobum.*

ac perniciem sempiternam ruere cernentes,
et quantum possumus rogamus, vt eum cohi-
reus ab insijuta infania ac præcipiti furore ad
sanciam mentem reducas. Notti enim quantum tibi
et quanto populo deferatur, & quanto in honore
et quanto propter iustitiæ opinionem semper fueris.
Et nos propter iustitiæ opinionem semper fueris.
Iacobum quidam ex nostris conceperunt, ex intimis
animis euellas: nè falsa religione cum cer-
tatione ciuitatis totius periculo atq; interitu, diu-
nitus conficitur. Ascende ergo pinnam templi, &
in illa voce enuncia ac testificare frustra in Iesu

Bb salu-

salutis spem constituendam esse.

**Præclara S.
Iacobi con-
fessio.**

Iacobus his auditis templi quidem pinnam
scendit, magnoque principum honoratus
(qui aduocata ciuitate ferè vniuersa verbis
ficis insigne iustitiæ testimonium iterum
rebant) ita sermonem exorsus est: Quid
principes, interrogatis de Iesu? Quid animarum
precioso sanguine redemptas in damnationem
piternæ miseriam præcipitare conamini?
qui de cælo ad omnium gentium salutem
missus nunc ad dexteram virtutis patris suis
residet, venturus posthac cum potestate
nubibus cæli, vt vnicuique digna factis suis
in iudicio retribuat. His dictis fideles sub
ingenti lætitiâ vocibus exclamarunt: O Iacob
David. Scribæ verò & Pharisei cum tale
mnem expectationem de Iesu testimonium
sent, pœnitentiæ ducti quòd tanto Iacobum
dignati essent, contrà voce magna clamauerunt.

**S. Iacobus
præcipitatur
de templo.**

stus quoque errauit. Et quidem vt populum
stianæ fidei religione deterreret & metu
fugam conuerterent, sanctissimum Apostolum
pinna templi præcipitè dederunt: ac lapidibus
ruere contenderunt. Ipse verò insita pietate
conuersus, quamuis contractis curibus
humi genibus: Domine Deus, inquit, ne quæ

**Iacobus erat
pro inimi-
cis suis.**

noxam eis statuas, neque enim, errore excecatis
faciant, sciunt. Hęc aliaq; virum sanctissimum
faria gente peccantē cum lapidibus appeterent
ex sacerdotibus, qui erāt filij Rechā, filij Reuē
clamauit, dicens: Cessate, quid tanto furor
Iustū scruitis? An non attenditis quanta precor
nobis ad Deū preces fundat? Hęc eo dicente
riū facinus detestante, quidā fullonis fuisse

Percutitur
fullonis fu-
ste.

ex officina profligis, valido ictu capiti eius immil-
lato sacrosancta illam animam excussit & martyrij co-
ronata ad caelos transmisit. Funus fuit non sine
multorum lachrymis & multorum gemitu haud pro-
cul a templo sepultum. Et quidem viro sanctissimo hoc
modo defuncto extrema mala continuo ciuitate il-
lam inuaserant: prorsus ut causam miseradi valde
tristis, quod deinde consecutum est, neci huius Apo-
stoli ascribere non vereretur: tanta namque apud oes
signi illius in stitia ac sanctitate opinio erat.

VITA SS. EREMITARVM ZOERARDI
Confessoris & Benedicti martyris. auctore B. Ma-
riae Dynaque ecclesiensis Episcopo.

Quo tempore sub Christianissimo Stephani re-
gis moderamine rudis adhuc religionis cul-
tus in Pannonia pullulabat, multi ex terris
verae pietatis ac religionis amantes, audita fa-
muli rectoris, ad ipsum tanquam ad patrem con-
fugerunt: ut solutis ab omni bellico tumultu & per-
secutionis metu animis, pietati vacarent. Inter quos
erat quidam rusticano quidem sed pio ad-
mirabili stemmate natus de Polonorum terra in hanc
partem venit: vbi a Philippo Abbate, qui mona-
sterium Zobor, in Nitriensi territorio ad honorem
sancti Hippolyti martyris situm, cum laude praerant
regis acceptus est. A quo optimis disciplinis ad
perfectionem spiritualis vite certamen strenue viriliter
aggreddi edum instructus & habitu donatus An-
thonio dominatus est. Itaque eremum ingressus primum
virescentibus ieiunijs carne domauit, tanta con-
stantia ac virtute, ut post triduum exhausta ieiunijs
sua pertenui cibo resiceret: & sacro quadragesi-
ma tempore solis quadraginta nucibus ad exemplum

i. Maij.
Stephanus
Christianis-
simus Rex
Pannoniae.

Zoerardi ge-
nus.

Vocatur An-
dreas.

Mira absti-
nentia.

BB 2 Zozi